

KIRSTY GREENWOOD

LÁSKA
MŮJHO
večného
ŽIVOTA

IKAR

KIRSTY GREENWOOD

LÁSKA
MŮJHO
věčného
ŽIVOTA

The title is rendered in a mix of bold, sans-serif and elegant, cursive fonts. The word 'LÁSKA' is in a large, bold, sans-serif font. 'MŮJHO' is also in a bold, sans-serif font, with a stylized figure of a person standing on the letter 'O'. 'věčného' is written in a flowing, cursive script. 'ŽIVOTA' is in a bold, sans-serif font, with a small figure of a person sitting on a cloud-like shape above the letter 'V'.

Preložila Bibiána Lieskovanová

IKAR

Kirsty Greenwood

THE LOVE OF MY AFTERLIFE

Copyright © 2024 Novelicious Books Ltd.

Translation © 2025 by Bibiána Lieskovanová

Cover design © by Snježana Hladni

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu The Love of My Afterlife
(Penguin Books, Great Britain, 2024) Bibiána Lieskovanová

Redakčná úprava Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra Nikola Kubaliaková

Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera

Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 604. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán Stanislava Skladanová

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0514-3

*Venujem svojej mladšej sestre Nic. Je to skutočná priateľka
v dobrom aj v zlom a najnebojácnejšia a najnezbednejšia
spoločníčka, akú som kedy stretla.*

Prvá kapitola

Takto predsa nemôžem zomrieť.

Naozaj, *fakt* nemôžem.

Úplne rozumiem tomu, že nie každý je vyvolený zomrieť ako stará pani z *Titanicu*, ktorá sa ponorila do príjemného spánku plného spomienok na milovanie sa so špičkovým Leonardom DiCapriom, do sna, ktorý dokáže zmierniť aj posledné minúty života. Avšak udusiť sa na smrť vo veku dvadsiatich siedmich rokov? Delphie, *nie*.

Zatiaľ čo ja lapám po dychu, môj mozog sa nesnaží prísť na spôsob, ako by som sa mohla zachrániť z tohto hororového predstavenia, namiesto toho sa úplne sústreďuje na ponižujúce okolnosti, ktoré k tejto scéne viedli.

Aby som vás uviedla do deja, dusím sa hamburgerom. Dokonca ani nie prémiovým alebo domácim, ale lacným, ktorý sa dá zohriať v mikrovlnnej rúre a ktorý som schmatla po práci v obchode na rohu. Musím vypichnúť aj oblečko, ktoré mám na sebe, zatiaľ čo sa dusím: uhorkovozelené ponožky v kombinácii s tou najhoršou nočnou košeľou – stokrát prepraným nadrozmerným zverstvom s karikatúrou usmievajúcej sa hviezdičky nad nápisom hlásajúcim: *Zlato, je čas sa blysnúť a zažiariť!* V televízore mám v štvrtine pozastavený film *Podvodník z Tinderu* a na notebooku mi svieti otvorená jedna jediná záložka: stránka Googlu, na kto-

rej zisťujem, či *hamburgery do mikrovlnky obsahujú pravé mäso*.

Kto ma v takomto stave nájde ako prvý? Môj neha-nebný sused Cooper z prízemia (ktorý sa mi bude určite posmievať, keď zbadá moju nočnú košeľu)? Polícia, ktorá sa bude prehrabávať v mojich osobných veciach, hľadajúc dôkazy o možnom zločine? Nájst niekoho s motívom bude obrovský problém, vzhľadom na to, že v celom Londýne poznám len troch ľudí – Leanne a jej mamu Jan z lekárne, kde pracujem, a starého pána Joona z vedľajšieho bytu.

Bože, čo ak ma objaví práve on? To sa v žiadnom prípade nesmie stať – jeho srdce je príliš slabé na to, aby zvládlo niečo také pochmúrne, ako je táto scéna. Milý pán Joon! Ak zomriem, nebude nikoho, kto by skontroloval, či riadne uhasil cigarety pred tým, ako sa uložil do postele, a kto ho donúti zjesť raňajky, ktoré nie sú len miskou nudných starých cereálií All-Bran...

Pri pomyslení na pána Joona, ktorý smutne hľadá na miskú cereálií, sa rozbehnem k vratkej kuchynskej stoličke a prevalím sa cez ňu, aby som na sebe skúsila Heimlichov manéver. V seriáli *Sex v meste* sa o to raz pokúsila Miranda, ktorá napokon prežila, bola síce otrasená, ale zároveň emocionálne vyspelejšia.

Znovu a znovu udieram bránicou o stoličku. Následne zopnem ruky a udriem sa do brucha. Au. Nič. Búcham sa vôbec do správneho miesta? Urobím to znova, tentoraz trochu nižšie a potom znova, vyššie. Nefunguje to! Tento kus žemle a pravdepodobne-nie-pravého-mäsa mi uviazol v hrdle a ja mám pocit, že tam hodlá zostať. Doriti.

Pobehujem z jednej strany svojej malej obývačky na druhú, hľadám niečo, čokoľvek, čo by mi mohlo pomôcť. Moja milovaná bejzbalová čiapka *Broad City*,

ktorá visí na háčiku na vchodových dverách? Zbytočná! Škatuľka neotvorených ceruziek Blackwing na kuchynskom stole? *No tak*, Delphie! Zameriam sa na telefón, ktorý vykúka spod vankúša na pohovke. Okamžite ho schmatnem, aby som zavolała záchranku, ale ruky sa mi tak trasú, že nedokážem vytočiť žiadne číslo. Telefón spadne na zem a skryje sa pod stolíkom na televízor, aby už navždy žil v prirodzenom prostredí prachu v kombinácii s antidepresívami, ktoré som vysadila minulý mesiac a ešte som sa nepri-nútila znova ich nasadiť.

Ach. Všetko okolo mňa začína postupne tmavnúť. Jazyk mám divný, ťažký, akoby len tak voľne visel. Mám ho *vyplazený*? Podlomia sa mi kolená a teatrálna sa zošuchnem na zem, hlava dopadne s hrmotom na krásny, mäkký, pruhovaný koberec, na ktorý som si šetrila posledné tri mesiace.

Och, Bože.

Takže... Toto je *ono*?

Moje veľkolepé finále.

Dátum vypršania platnosti.

Koniec.

Tu odpočíva Delphie Denise Bookhamová.

Zomrela tak, ako žila: osamelá, zmätená, oblečená v niečom totálne nechutnom.

„Otvor oči... To je ono. Je čas prísť k... Čas prebrať sa... Aha, tak tu si! Ahoj, zlatíčko.“

Tá osoba má ženský hlas, v ktorom počuť jemný írsky prízvuk. V okamihu rozlepím oči. Žena sa maniakálne usmieva, malý, nahor vytočený noštek je sotva centimeter od toho môjho. Snažím sa navnímať ju: pružné kučierky maslovej plavej farby stiahnuté do vysokého chvosta, štýlové zlaté okuliare, vďaka ktorým

jej úprimné zelené oči, ktorými na mňa okato zíza, pôsobia dvakrát väčšie. Pery jej zdobí oranžový rúž, ktorý sa jej stihol odtlačiť na veľké zuby, oba rady sú úplne odhalené, čo len zosilňuje dojem šialeného úšklabku. Silno zavriem oči, no hneď nato ich znova otvorím a zúfalo sa snažím zorientovať. Moje vnútro okamžite spanikári, keď si uvedomím, že nie som vo svojom byte, kde trávim väčšinu času, ale sedím na čudnej plastovej stoličke, nohy mám položené na čalúnenej taburetke s kvetinovým vzorom ako nejaká babička.

Kde to som?

V diaľke je počuť pieseň Bobbyho McFerrina *Don't Worry, Be Happy*, jej ozvena je tajuplná a snová. S doširoka otvorenými očami si prezerám miestnosť: ble-domodro vymaľované steny, rad modrozelených práčok zoradených predou mnou, ktoré sa točia a žblnkajú a v rovnomerných intervaloch vypúšťajú teplý vzduch s vôňou levandule. Počkať. Sme v práčovni? Čo, dočerta, robím v *práčovni*? Ako som sa sem dostala? *Kedy* som sa sem dostala?

Nad práčkami si všimnem veľkú zarámovanú fotografiu ženy s okuliarmi. Oba palce má zdvihnuté hore, jej úsmev je na úrovni víťazky súťaže krásy. Pohľadom sklznem z fotografie späť na živú verziu, ktorá sa krčí vedľa stoličky. Žiari, akoby bola extrémne nadšená, že ma tu vidí. Hneď nato zdvihne oba palce nahor, presne ako na fotografii.

Kto je to? Kde to som? „Ehm... Ehm...”

Mozog mi však v panike odmieta pomôcť vysloviť tieto otázky nahlas.

„Múdre, však?“ Žena sa usmeje. „V práčovni sa predsa nemôže báť nikto! Zdalo sa mi múdre vykompenzovať takýto objektívne desivý moment tým najpokojnejším prostredím, aké som si vedela predstaviť, a toto

je výsledok – vstupná hala, ktorá vyzerá a pôsobí ako útulná malá pracovňa! Keď som bola mladšia a mala som ten typický pocit, že *Ach, život je ťažký, blá-blá-blá*, vybrala som sa do miestnej pracovne a celé hodiny som sledovala, ako sa oblečenie v práčkach točí a točí a točí. A čo tie kvetinové vône, čľapkajúce zvuky? Sú veľmi upokojujúce, nemyslíš?”

Strhnem sa, keď žena vyskočí z podrepu a rukami hrdo gestikuluje po miestnosti, akoby bola moderátorka v hernej šou a práve sa chystala odhaliť hlavnú cenu.

„Modrá farba na stenách je totožná s farbou oblohy tesne pred západom slnka počas posledného júnového týždňa. Trvalo mi celú večnosť nájsť správny odtieň. Volá sa Dehydrovaná hus a prestal sa vyrábať v roku deväťdesiatdva. Ale poznám niekoho, kto pozná niekoho, kto pozná niekoho, kto pozná toho správneho človeka a áno, nakoniec sa mi ju podarilo zohnať.“ Stisne pery a ruky si zastrčí do vreciek horčicovej kombinézy, zľahka sa pohojdáva zo strany na stranu. „Nadriadení mi dali *jasne* najavo, že chcú čistejšiu, *profesionálnejšiu* estetiku, ale ja som im povedala: ‚Chlapi, nemôžete odo mňa očakávať, že budem špičkovou posmrtnou terapeutkou bez toho, aby ste mi poskytli maximálnu autonómiu nad prostredím, v ktorom terapeuticky pôsobím na zosnulých. *No tak, chlapi...*‘ Idioti. Idioti všade okolo! Ale je to nádherný odtieň, však?” Zahľadí sa na steny, spokojne si vzdychne a zubami si prejde po spodnej pere, čím si ešte viac rozotrie rúž. „Akoby sa menil podľa svetla. Niekedy vyzerá ako kriedovo-orgovánová farba. Niekedy džínsovomodrá. Ako oči Jamieho Frasera. Poznáš Jamieho Frasera? Z kníh *Cudzinka*? Ten je niekde úplne inde. Je v mojej desiatke najlepších fiktívnych romantických hlavných postáv. Vlastne možno v prvej päťke. Možno dokonca v prvej...”

„... pôsobíte na zosnulých?“ podarí sa mi prerušiť ju.
„Ach, áno... Si mŕtva, zlatičko. Je mi to ľúto.“ Ener-
gicky mi začne šúchať rameno.

„Čože? Nie... Ja... Sníva sa mi to?“

Nalieham na svoj mozog, aby sa prebral. Toto je ten najzvláštnejší sen, aký som kedy mala, pričom raz sa mi zdalo, že som sa snažila otvoriť si kaderníctvo s Trampom z rozprávky *Lady a Tramp*.

„Udusila si sa, nepamätáš?“ povie mi zhovorčivá žena. „Hamburgerom z mikrovlnky? Mimochodom, sú z pravého mäsa. Stopercentné hovädzie mäso, alebo ako hovorím ja, *bœuf*. Nedávno som sa medzi príchodmi klientov začala učiť francúzštinu. Niežeby som sa tu nudila alebo niečo podobné. To nie. Budem mať niekedy menej práce?“ Pokrčí hladkým opáleným plecom a ústa zošpúli do strany. „Jasné. Avšak radšej stabilný prúd nebožtíkov ako nezvládnutelný prílev, aspoň myslím.“

Nebožtíci?

Zovrie mi žalúdok, keď si zrazu spomeniem, čo sa stalo v mojom byte. Dusenie. Pritlačím si ruku na hrdlo a zalapám po dychu.

„Och, to je v poriadku. Už si okej,“ snaží sa ma upokojiť, opäť sa prikrčí, aby jej oči boli na úrovni mojich. „Všetky telesné fyzické neduhy sú odstránené v momente, keď sem prídeš, ale emocionálne obdobie prechodu zo života k neživotu môže byť... zložité. Vtedy prichádzam nad rad ja. Volám sa Merritt, mám dvadsaťosem rokov, a vždy aj budem mať, a úplne najradšej mám karí a ľúbostné romány, čím horúcejšie, tým lepšie. Som tvoja osobná posmrtná terapeutka.“

Natrčí ruku, aby potriasla tou mojou, vďaka čomu si všimnem, že na každom prste má iný prsteň. Jeden má podobu starej diamantovej ruže, ďalší je z hrubého

čierneho smaltu s lebkou a so skríženými hnátmi posiaty rubínmi. Na palci má strieborný krúžok s nápisom TROCHU AGÓNIE/TROCHU NÁDEJE. Pôsobí to, akoby svoje prsty ponorila do škatuľky so strateným majetkom a nestarala sa o to, čo z nej vyberie. Jediné, na čo sa zmôžem, je zízanie, napokon mi sama zdvihne ochabnutú ruku z miesta, kde visí z opierky, a potrasie ňou tak nadšene, až začnem nadsakovať na stoličke.

„Mojou úlohou je uistiť sa, že sem zapadneš a nebudeš príliš panikáriť. Zodpoviem ti akékoľvek otázky a tak ďalej a tak ďalej. Odteraz budem tvojou hlavnou kontaktnou osobou. Znie to dobre? *Oui?*“

Nie. Nie, vôbec to neznie dobre. *Non.*

„Neboj sa, táto práca mi ide na jednotku,“ pokračuje Merritt uvoľnene. „Začala som v Evermore, tak to tu voláme, asi šesť mesiacov po svojej smrti. Teraz som najmladšia žena, ktorá sa stala plnohodnotnou posmrtnou terapeutkou. Väčšina ostatných terapeutov sú starí päťdesiatky okolo šesťdesiatky a sedemdesiatky, ale ja som pre toto povolanie ako stvorená. Navyše som sakramentsky ambiciózna.“

„Pomoc,“ zašepkám.

„Ostatným terapeutom sa to ani trochu nepáči, teda to, že príťažlivá mladá dáma prepisuje históriu. Kradnú mi všetkých prichádzajúcich nebožtíkov, skôr ako stihnem na nich siahnúť.“ Na sekundu mrkne na svoje nohy, ktoré sú, na moje prekvapenie, bosé a nechty má nalakované červenou farbou v odtieni Coca-Cola. „Keby boli ku mne spravodliví, mohla by som byť oveľa lepšia, ako oni všetci dokopy,“ zamrmle podráždene. „V každom prípade, nebudem ňa tým všetkým zaťažovať. Podstatné je, že dvaja z tých starých chrenov odišli na každoročnú dovolenku, takže nemali šancu ňu ukradnúť! Si môj prvý prírastok za celý týždeň!

Hurá pre mňa. Bu-bu-bú pre teba, samozrejme. Ale pre mňa? Brilantné.“

Neschopná slova sledujem, ako Merritt kráča k dverám na opačnej strane miestnosti a pohybom ukazovávka mi naznačuje, aby som ju nasledovala.

„Kam... Kam ideme?“ spýtam sa a moje telo sa tak chveje, že slová zo mňa vychádzajú trasľavo, akoby som napodobňovala vibrato Jessie J.

„Samozrejme, že do mojej kancelárie. Nemôžem predsa vykonať zápis tu vo vstupnej hale, všakže? Čo ak príde ďalší nevožník, zatiaľ čo ty budeš práve odpovedať na intímnu otázku? Trapas. Ak o mne na zemi ľudia vždy niečo tvrdili, tak to, že som veľká profesionálka. Súkromie na prvom mieste. Neboj sa. Mám ňa, zlato.“ Poslednú vetu zaspieva hlasom Cher.

Merritt otvorí dvere a ja trochu pookrejem, keď zistím, že vedú do veľmi peknej, relatívne normálne vyzerajúcej kancelárie. Všade sú sviečky, plamienky vyžarujú teplú trblietavú ružovú farbu. Uprostred miestnosti stojí sklenený stôl pokrytý drobnosťami vrátane troch absolútne zdravých rastlín, japonskej mávajúcej mačky pre šťastie a držiaka na perá, ktorý je prázdny, pretože perá, ktoré by mal držať, sú chaoticky rozhádzané po stole. Na vzdialenejšej stene je od podlahy až po strop knižnica preplnená knihami, ktorých chrbty vytvárajú farby dúhy. Zdá sa, že je plná ľubostných románov. Sú tam tituly ako *Návrh*, *Našla ho v Devone* a *Skúška nevesty*. Merritt si všimne, ako prečesávam názvy, a vyberie jednu z kníh – peknú tvrdú väzbu *Pýchy a predsudku* od Jane Austenovej v látkovom obale. Pritisne si ju k hrudi a blažene zatvorí oči, akoby sa maznala so šteniatkom. „Môžeš si požičať čokoľvek, čo sa ti zapáči,“ povie, zasunie knihu späť na miesto a láskyplne tancuje prstami po ďalších chrbtoch.

„Uhm, vďaka.“

Merritt vtiahne do seba vzduch a počuteľne vydýchne. „Ruže a čierne ríbezle. Moja charakteristická vôňa.“ Ukáže na blikajúcu bielu sviečku na malom drevenom stolíku. „Očarujúca, však? V Evermore máme obchod Diptyque. *C'est magnifique*. Och, aj tebe musíme nájsť charakteristickú vôňu. Stavím sa, že to bude čučoriedka, čo povieš? Často prehodnocuješ svoj duševný život, máš citlivé srdce s bohatým vnútorným svetom. Vidím aj veľa vášne bublajúcej pod povrchom.“

Zažmurkám. Čo sa to, dokelu, práve deje? Čo je to za miesto?

Merritt ma obdarí láskavým úsmevom. „Okej. Chápem, že si rozrušená, čo je... pochopiteľné. Táto situácia je na zbláznenie, ja viem. Keď som sem prišla po prvý raz, skoro som hodila šabľu. Pokojne si sadni, nech si na chvíľu tvoje kosti oddýchnu.“

Ukáže na biele kožené otáčavé kreslo pred svojím stolom a potom, skôr než si stihnem oddýchnuť, zložiť si kosti alebo tak, rozhodne tleskne rukami.

„Chápem! Výborne. Okej.“ Zoberie zo stola písaciu podložku a skúma papier, ktorý je na nej. „Prvá otázka znie... Chcela by si vidieť svoj život ešte raz?“

„P-prepáč?“ Zadrkocem zubami.

„*Povedala som*: Chcela by si vidieť svoj život ešte raz?“ Túto službu sme nikdy neponúkali, ale Hollywood ľuďom nahovára, že keď vyprší ich čas na zemi, prebehne im život pred očami, a hoci mám rada kvalitné trópy, tento sa jednoducho nezakladá na realite. Niektorí nebožtíci sa po príchode začali sťažovať, takže sme začali túto službu ponúkať. To, či ju využiješ aj ty, je úplne na tebe, žiadny stresík.“

Je mi zima. Prečo je mi taká zima? Všimnem si, že cez jednu zo stoličiek je prehodená huňatá deka. Schmat-

nem ju a pevne si ju omotám okolo pliec a zakryjem si aj krk.

„Takže... máš o ňu záujem alebo nie?“ zopakuje Merritt, nechtom fuká na zadnú stranu podložky.

„Uhm... no...“ Zakľučím a prstami sa dotknem konca deky. „Môžem už ísť domov?“

Merritt si zľahka povzdychne. „Chápem správne, že chceš, aby ti život prebehol pred očami? Toto je tvoja jediná šanca. Ak ti ho neukážem teraz a ty si to neskôr rozmyslíš, potom budeš na mňa pravdepodobne nahnevaná a to nie je práve ten najlepší spôsob, ako sa vydať na cestu nášho večného priateľstva.“

S otvorenými ústami sledujem, ako Merritt mizne v komore a následne vyťahuje biely kovový vozík s veľkým sivým televízorom z deväťdesiatych rokov a s DVD prehrávačom. „Nebude to dlhé,“ vysvetľuje. „Ukazujeme len tie najdôležitejšie zábery, inak by to bol festival obrovskej nudy, a hoci technicky sme tu navždy, nikto nemá čas na takéto hlúposti. Čo sa stalo, stalo sa, chápeš?“

Jediné, čo dokážem, je získať na to, ako Merritt stlačí tlačidlo prehrať. Je DVD už v prehrávači? Alebo je tam len na parádu? Som fakt zmätená.

„A tu to máme!“ zvolá Merritt. „Delphie Denise Bookhamová. Toto... bol... TVOJ ŽIVOT!“

Druhá kapitola

Za zvukov piesne Stevieho Wondera *Isn't She Lovely?* Merrittino video prechádza do rozkošnej montáže momentov z môjho idylického detstva, do čias ešte pred tým, ako sme omrzeli otca a ten nás opustil, pred tým, ako si mama našla nového priateľa a utiekla do komunity umelcov v Texase. Vtedy mal môj život tak blízko k dokonalosti, ako to len bolo možné.

Ponorím sa do záberov a zrazu nechcem, aby mi unikol čo i len najmenší detail. Vidím nás troch, ako predvádzame mlynské kolesá, poskakujeme sem a tam po nepokosenej tráve posiatej sedmokráskami, ako sa v nedeľu ráno k sebe túlime, ako kreslíme obrázky vymyslených morských tvorov alebo ako tančujeme na posteli na Arethu Franklinovú. Na obrazovke je mama, ktorá mi práve dovolila vyskúšať jej lesk na pery s čerešňovou príchuťou, smeje sa, keď ho celý zliznem a pýtam si ďalší. Záber ukazuje mňa na rôznych narodeninových oslavách, som obklopená inými smejúcimi sa a neprestajne štebotajúcimi deťmi s rozžiarenými očkami a nezbednými tvármi. Niektoré scény zobrazujú Gen, moju najlepšiu priateľku z detstva, objímame sa a nezbedne sa chichoceme nad nejakou dnes už zabudnutou neplechou. Odvrátim pohľad od obrazovky, v hrudi sa mi hromadí hanba a smútok.

„Môj ty Bože,“ ozve sa Merritt a pritlačí si ruku na

hrud'. „Myslela som si, že to ja som šprtka, ale ty si úplne iná liga! Rozkošné.“

Zaznejú tóny *All By Myself* od Celine Dion a video začne plynule prechádzať do ďalšieho klipu, v ktorom sedím sama doma pri jedálenskom stole – v byte, v ktorom stále bývam – v západnom Londýne. Opatrne vystrihujem obrázky z *TV Times* a usporadúvam ich do koláží. V tom čase som sa domnievala, že sú super kúl a umelecké. Teraz si však myslím, že v skutočnosti boli skôr čudné.

Nesiem v sebe všetky znaky neohrabanej tínedžerky: tvár plná vyrážok, okuliare s hrubými sklami, strojček a vata, ktorá mi trčí z jedného ucha pre chronický zápal, ktorého som sa nevedela zbaviť. Ukážky sa prelínajú – sedím pri kuchynskom stole a venujem sa kolážam, kreslím seriálové hviezdy, mrvím sa, keď si dávam kvapky do uší, ukladám sa do postele. Noc čo noc.

„Smutné.“ Merritt pokrúti hlavou.

Má pravdu. Vyžaruje z toho smútok. V čase, keď som si sama kreslila a vytvárala koláže, mi to smutné nepripadalo. Alebo áno?

Video začína zobrazovať moje stredoškolské časy na Bayswater. Strasiem zo seba huňatú deku, pretože celým mojím telom prechádza horúčava. Zadná časť hlavy mi začne típnúť.

„Môžeme to, prosím, rýchlo preskočiť?“ spýtam sa, lebo viem, že každá spomienka z tej éry je zlá a zároveň je to dôvod, pretože nemôžem v noci spať.

„Žiaľ, nie,“ odvetí mi Merritt. „Keď to raz fičí, tak to fičí.“

Zovrie mi hrud', keď na obrazovke zazriem svoje pätnásťročné ja. Konečne mám čistejšiu pokožku. Hrubé okuliare s okrúhlym rámom som vymenila za

niečo jednoduchšie a strojček mi úspešne narovnal krivé zuby. Brčkavé ryšavé vlasy sa mi vlnia na pleciach, vynikajú na pozadí fľaškovozelenej uniformy strednej školy Bayswater.

V prázdnej triede skicujem ceruzkou a občas si odhryznem zo syrového sendviča, ktorý som si to ráno pripravila, no vzápätí prichádza na scénu ona. Gen Hartleyová. Moja najlepšia priateľka z detstva. Dievča, ktoré som milovala najviac na svete. Hlavná architektka takmer všetkých mojich tráum. Vtrhne do triedy v sprievode svojho priateľa Ryana Sweetinga. Je takmer komické, ako dokonale k sebe pasujú: Gen s lesklou záclonou zlatistých vlasov, hrubými vrstvami modrej riasenky a krátkou sukničkou, Ryan, na svoj vek pekný a vysoký, v školskej rugbyovej súprave, s plavými vlasmi vyholenými tesne k lebke. Keby sme hrali v tínedžerskom filme, okamžite by ste ich považovali za protivné decká. Hoci na videu pôsobia drobnejšie ako v skutočnosti, vtedy som ich vnímala ako obrov.

„Hej, Delphie!“ pozdraví ma Gen sladko, prikróči ku mne a položí obe ruky na môj stôl. Ryan ju nasleduje a objíma ju okolo pásu. Gen sa na mňa usmeje. „Ja a Ryan máme otázku a akosi dúfame, že nám ju zodpovieš.“

„Jasné,“ ozvem sa dychtivo, odložím ceruzku a s úsmevom si posuniem okuliare ku koreňu nosa. „Ide o ten test z chémie? Bude dosť náročný, ale ak to potrebujete, rada vám pomôžem. Chcete si požičať moje poznámky na opakovanie?“

Genin smiech by som prirovnala k hlasnému xylofónu, na ktorom hráte príjemnú melódiu – nezhoduje sa však s obsahom slov, ktoré odznejú. „Né, Delphie. Naša otázka znie... prečo sú tvoje vlasy také... NE-CHUTNÉ.“ Schmatne zopár pramienkov. Na tvári sa

mi črtá očividný šok. „Úprimne, vyzerajú ako drôtenka. To fakt nepoužívaš kondicionér?“

Oči mi naplnia slzy, keď Ryan prejde na druhú stranu stola a rukou mi surovo prehrabne vlasy. „Máš pravdu!“ zavrčí a utrie si prsty do džínsov, akoby boli pokryté špinou. „Vyzerajú ako ochlpenie.“

Gen zvreskne od škodoradosti. Vyskočím od stola, no vtom sa môj výkres zošmykne na podlahu. Ponáhľam sa zdvihnúť ho, ale Ryanovi sa to podarí skôr ako mne. Fľochne na obrázok, ústa sa mu skrútia do odporného úsmevu. „Ó. Môj. Bože.“

„Vráť mi to.“ Natiahnem ruku, aby som mu vytrhla papier, ale Ryan ho zdvihne do vzduchu.

Gen zalapá po dychu a vytrhne Ryanovi kresbu. „Je to pán Taylor?“ zakvičí. „Ty si nakreslila pána Taylora? Si doňho buchnutá?“

Pamätám si, ako som si v tom momente želala, aby som bola lepšia klamárka, ale moje červené líca ma prezradili. Samozrejme, že sa mi páčil náš učiteľ výtvarnej výchovy. Chcela ho každá z nás. Bol nádherný, mal žiarivomodré oči a vlasy farby karamelu ostrihané na ježka. Bol veľmi milý, vždy si našiel čas, aby sa so mnou porozprával o kompozícii a svetle a o dôležitosti každodennej tvorivej praxe – o tomto som nikdy predtým nepočula.

„Áno! Je červená ako repa. Chce si to rozdať s pánom Taylorom. Chce ho ošukať a potom nakresliť nahého s odhaleným vtákom.“

Na toto všetko sa pozerám z Merrittinej stoličky a srdce mi búši presne tak prudko, ako v tom dávnom momente.

„Ha! Delphie nikto nikdy nepretiahne,“ zachechce sa Ryan. „Ježiš, muselo by ísť o nejakého *zúfalca*.“

„Áno, pravdepodobne bude navždy panna,“ dodá Gen.

„Môžem... môžem si vziať späť svoj výkres?“

„Môžeš si ho vziať akurát tak zajtra,“ odpáľkuje ma Gen, zatiaľ čo sa s Ryanom šuchcú z triedy.

„Prosím, nikomu to neukazujte!“ zvolám za ňou a slzy v očiach sa mi vylejú na líca.

„Sľubujem, že to neurobím!“ zaštebotá a preloží papier tak, že sa pánovi Taylorovi vytvorí záhyb priamo na čele.

Merritt zalapá po dychu a stlačí tlačidlo pauza.

„To hádam nie. Ukázala to každému, však?“

Prikývnem a spomeniem si na svoju kresbu pána Taylora, ktorá bola prefotená a vylepená na všetkých školských chodbách. Na tú hanbu, keď sa mi každý vysmieval. Na smútok, že celá táto situácia pána Taylora tak veľmi znepokojila, že svoje rozhovory so mnou obmedzil len na to, čo bolo v učebných osnovách.

„Tak to je teda riadna krava,“ Merritt si neodpustí komentár pred tým, ako znova dychtivo stlačí tlačidlo prehrať, akoby išlo len o nejakú televíznu drámu, ktorú práve sleduje.

Video odhalí ešte viac záberov, ako ma Gen a Ryan, ktorých celá škola prezývala Zlatička, šikanujú čoraz pravidelnejšie: lepia mi do vlasov žuvačky, nazývajú ma vtierkou, nútia ostatných študentov, aby sa mi otočili chrbtom, kedykoľvek kráčam okolo nich. Chceli sa uistiť, aby si každý uvedomil, že kamarátiť sa so mnou je v podstate rozsudok smrti pre ich budúcu popularitu.

Opäť som na zábere ja, schovaná na toaletách na najvyššom poschodí, chrumkajúc jablko a sledujúc dvere, či tam niekto nie je. S námahou prehltnem. „Už som videla dosť,“ rozkážem rozhodne. „Vypni to.“ Neplakala som od svojich šestnástich rokov a nemám v úmysle to teraz porušiť. „Vážne. Mám toho dosť. Dočerta, tak to už vypni!“

„Určite sa to zlepší, nie?“ spýta sa nežne Merritt.
„Zostáva už len pár minút!“

Hryziem si pery, zatiaľ čo sledujem roky, keď sa zo mňa stala dospelá žena, video premieta nekonečné dni práce v lekární a noci, keď som pozerala televíziu alebo surfovala na internete z gauča. Každý deň vyzerá tak podobne, že nedokázate rozlíšiť jeden mesiac od druhého. Video sa končí veľmi nelichotivým momentom, v ktorom mimoriadne naširoko otváram ústa, aby som si odhryzla z vražedného hamburgera.

„Hups,“ zamrmle Merritt, vypne televízor a vozík vráti do komory. „Očividne sa to *nezlepšilo*. Všetky tvoje dni vyzerali úplne rovnako. Bola si taká osamelá.“

Nadvihnem bradu. „Počkať. To ja som si taký život vybrala. Bola som sama, áno, ale nebola som osamelá. Vôbec nie. Som ako obrovská panda. *Užívame si samotú*.“

„Ach, to nevyzeralo, že by si si to užívala, bábika.“

„A pána Joona si na tom videu ani len nespomenula,“ namietnem. „Vídavam ho prakticky každý deň pri raňajkách. Možno so mnou nikdy neprehovoril ani slovo, ale to len preto, že doslova nerozpráva. Niekedy mi však píše poznámky, takže...“

Merritt sa posadí za svoj stôl a zamyslene si zopne prsty pod bradou. „Na záberoch som nevidela žiadneho priateľa ani priateľku, Delphie. Dokonca ani žiadnu krátku známosť. Nikdy si...?“ Odmlčí sa a nadvihne obočie.

Nesúhlasne zamrmlm. Táto žena mi začína liezť na nervy.

„Ak tým myslíš, či som *mala sex*, tak nie. Nie, nemala som. Ľudia môžu mať plnohodnotný život aj bez sexu.“ Prekrížim si ruky na hrudi. Áno, môj život na tom videu nevyzeral práve naplnene, ale išlo len o zlý